

JACK GAROFALO – Street Chronicles: Jack Garofalo — 24th February - 20th April 2024 at Gallery FIFTY ONE TOO
'Geen blanke mannen' on March 23th 2024 in De Standaard, p. 28-29.

Harlem, New York, 1976. © Jack Garofalo/Paris Match / Courtesy Gallery Fifty One

Harlem, New York, 1976.

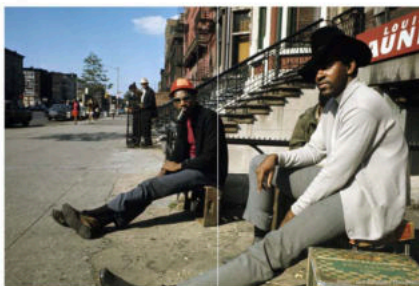
Harlem, New York, 1976.

Bronx, New York, 1977.

Bronx, New York, 1977.

Harlem, New York, 1976.

ooggetuige

Geen bange blankeman

Zijn bijnaam luidde 'La Fierelle', het touwtje. Jack Garofalo (1924-2005) had maar een keer nodig om vliegen binnen te raken. Zijn charisma deed de rest. Voertijd jaar werkte hij als fotograaf en grond reporter voor Paris Match. Het Franse blad heeft altijd flink ingezet op fotojournalistiek. Garofalo portretteerde een stoot beroemdheden, van André Malraux en Yul Brynner over Jacques Brel en Jacques Chirac tot Sophia Loren. Haast zonder uitzondering vertiepen die sessies gemiddeld tot hilariteit. Met Ernest Hemingway sloeg hij dierna hele bar achterover. Het was zijn eerste grote klus voor het tijdschrift. Met Federico Fellini raakte hij innig bevriend. De regisseur bood hem de rol van paparazzo in *8½* aan, maar Garofalo bedankte: er zou in de zomer ge-draaid worden, en dan speelde hij in Saint-Tropez altijd het kaartspel belate met Brigitte Bardot, niets aan te doen.

Ook Mohammed Reza Pahlavi wond hij rond zijn vinger. De laatste sjah van Iran bewaarde Garofalo zonder problemen zijn volketalige vloer pantservertuigen voor een foto die hij wou maken. Maar zijn indrukwekkendste werk maakte Garofalo in 1970 in Harlem, New York, waar desijds geen wildemerkende witte man een soet binnen durfde te zetten. Iat staan met een camera rond de hals. Zeven jaar later deed hij dat kunapie over in de Bronx, dat een al even heilige reputatie genoot. Naar eigen zeggen werd hij in Harlem ronduit vijandig onthaald, door een kolos van een vete. Maar ook die bezweek voor Garofalo's charme. 'Je kunt me beter helpen dan looigallen', probeerde hij. De kolos zou zijn gids worden, en leidde hem onder meer naar de Black Panthers, die hem zijn hiet verblijf onopvallend zouden

beschermen. Garofalo ging de armoede, de drugs en het geweld niet uit de weg, maar hij zag en voelde zoveel meer. Een bruisend cultureel en politiek leven, non-stop straattheater, en ook gewoon veel fun. 'In de naaste waan van Harlem had de reis slecht kunnen aflopen', zo Garofalo achteraf. 'Angst is daar bevoorrecht, haat ook. Maar minder dan vertroeven en hoop.' Roger Stamsweis van de Antwerpse Gallery Fifty One kreeg onlangs toegang tot de archieven van Paris Match. Het trof hem hoe fris en actueel Garofalo's werk nog oogt, en hoe krachtig het kan zijn als je je lens richt op het leven in plaats van op de dood. Garofalo krijgt in Antwerpen zijn eerste galerie-show ooit. (16)

Jack Garofalo: Street Chronicles. Sing hem 20/4 in Gallery Fifty One Ton. Antwerpen.

ooggetuige

Geen bange blankeman

Zijn bijnaam luidde 'La Ficelle', het touwtje. Jack Garofalo (1924-2005) had maar een kier nodig om ergens binnen te raken. Zijn charisma deed de rest. Veertig jaar werkte hij als fotograaf en *grand reporter* voor *Paris Match*. Het Franse blad heeft altijd flink ingezet op fotojournalistiek. Garofalo portretteerde een stoet beroemdheden, van André Malraux en Yul Brynner over Jacques Brel en Jacques Chirac tot Sophia Loren. Haast zonder uitzondering verliepen die sessies gemoedelijk tot hilarisch. Met Ernest Hemingway sloeg hij diens hele bar achterover. Het was zijn eerste grote klus voor het tijdschrift. Met Federico Fellini raakte hij innig bevriend. De regisseur bood hem de rol van paparazzo in *8½* aan, maar Garofalo bedankte: er zou in de zomer gedraaid worden, en dan speelde hij in Saint-Tropez altijd het kaartspel belote met Brigitte Bardot, niets aan te doen.

Ook Mohammed Reza Pahlavi wond hij rond zijn vinger. De laatste sjah van Iran leende Garofalo zonder problemen zijn volledige vloot pantservoertuigen voor een foto die hij wou maken.

Maar zijn indrukwekkendste werk maakte Garofalo in 1970 in Harlem, New York, waar destijds geen weldenkende witte man een voet binnen durfde te zetten, laat staan met een camera rond de hals. Zeven jaar later deed hij dat kunstje over in de Bronx, dat een al even heftige reputatie genoot.

Naar eigen zeggen werd hij in Harlem ronduit vijandig onthaald, door een kolos van een vent. Maar ook die bezweek voor Garofalo's charme. "Je kunt me beter helpen dan lastigvallen", probeerde hij. De kolos zou zijn gids worden, en leidde hem onder meer naar de Black Panthers, die hem zijn hele verblijf onopvallend zouden

beschermen. Garofalo ging de armoede, de drugs en het geweld niet uit de weg, maar hij zag en voelde zoveel meer. Een bruisend cultureel en politiek leven, non-stop straattheater, en ook gewoon veel fun. "In de razende waanzin van Harlem had de reis slecht kunnen aflopen", zei Garofalo achteraf. "Angst is daar besmettelijk, haat ook. Maar minder dan vertrouwen en hoop."

Roger Szmulewicz van de Antwerpse Gallery Fifty One kreeg onlangs toegang tot de archieven van *Paris Match*. Het trof hem hoe fris en actueel Garofalo's werk nog oogt, en hoe krachtig het kan zijn als je je lens richt op het leven in plaats van op de dood. Garofalo krijgt in Antwerpen zijn eerste galerie-show ooit. (dsl)

Jack Garofalo: Street Chronicles.
Nog tem 20/4 in Gallery Fifty One Too, Antwerpen.